

Uchwała Nr 60/2020/1132
Rady Wydziału Prawa i Administracji
Uczelni Łazarskiego
z dnia 15 października 2020 r.
o nadaniu stopnia doktora habilitowanego dr Monice Zakrzewskiej

Na podstawie art. 18a ust.11 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2017 r., poz.1789 ze zm.) w zw. z art. 179 ust. 3 pkt 1 i 2 ustawy z dnia z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. z 2018r., poz. 1669 ze zm.)

Rada Wydziału Prawa i Administracji Uczelni Łazarskiego,

postanawia:

§ 1

Nadać **dr Monice Zakrzewskiej** stopień doktora habilitowanego nauki w dziedzinie nauki społeczne w dyscyplinie nauki prawne.

§ 2

Uchwała wchodzi w życie z dniem jej podjęcia.

Wynik głosowania: uprawnionych: 16 osób, oddano: 12 głosów, za: 0 głosów, przeciw: 11 głosów, wstrzymujących się: 1 głos, nieważnych: 0 głosów.

UZASADNIENIE

Komisja Habilitacyjna powołana uchwałą Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów z dnia 7 maja 2019 r. nr BCK-I-L-9109/18 w celu przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego dr. Moniki Zakrzewskiej, podjęła na posiedzeniu w dniu 3 czerwca 2020 r. uchwałę wyrażającą pozytywną opinię w sprawie nadania jej stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauki społeczne w dyscyplinie nauki prawne. Uchwała zapadła większością 4 głosów, przy 3 głosach przeciwnych i bez wstrzymujących się od głosu.

Rada Wydziału Prawa i Administracji Uczelni Łazarskiego, po zapoznaniu się z uchwałą komisji, protokołem z jej posiedzenia oraz recenzjami prof. dr. hab. Piotra Krajewskiego, prof. dr. hab. Wojciecha Radeckiego i prof. dr. hab. Stanisława Stadniczenki, a także opiniami członków komisji dr hab. Saby

Grabowskiej, prof. dr. hab. Pawła Chmielnickiego, dr. hab. Igora Zachariasza i prof. dr. hab. Bartosza Rakoczego nie podzieliła stanowiska wyrażonego w uchwale komisji i odmówiła nadania dr Monice Zakrzewskiej stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauki społeczne w dyscyplinie nauki prawne.

Rada Wydziału uznała, że monografia pt. „Model prawny udziału organizacji społecznych w ochronie środowiska” Oficyna Wydawnicza Politechniki Warszawskiej. Warszawa 2018, nie jest osiągnięciem naukowym stanowiącym znaczny wkład dr Moniki Zakrzewskiej w rozwój dyscypliny nauki prawne.

Rada w pełni podzieliła ocenę zawartą w recenzji prof. dr. hab. Wojciecha Radeckiego, który negatywnie ocenił opracowane w monografii podstawowe zagadnienie związane z prawem do środowiska. Jego zdaniem rozważania w tym zakresie ograniczyły się do przywołania dość ogólnej opinii środowiska naukowego, a Autorka nie przeprowadziła własnego wywodu, który świadczyłby o jej podejściu do tego problemu. Nie jest to tylko gołosłowne stwierdzenie, ale zostało szeroko uargumentowane szczegółowym wykazaniem fragmentów pracy, w których Autorka nie przeprowadza pogłębionej analizy problemu, poprzestając na dowołaniu wypowiedzi osoby cieszącej się autorytetem w zakresie ochrony środowiska oraz pozostawia bez komentarza inne kontrowersyjne wypowiedzi (s. 5 - 9) . Ponadto Recenzent uznał, że występują zdecydowanie za długie fragmenty cudzych opracowań, brak zdecydowania oraz zostały pominięte określone pozycje z literatury, a co bardzo ważne, we wnioskach brak przekonującego

i zwanego modelu prawnego udziału organizacji społecznych w ochronie środowiska (s. 9 -10) . Jest to recenzja w pełni obiektywna, bowiem zostały w niej zawarte nie tylko negatywne stwierdzenia, ale także zostały podkreślone niewątpliwe zalety rozprawy, tj. niezwykła staranność oraz superlatywna ocena niektórych jej fragmentów.

Recenzent uznał, że praca ta nie stanowi znacznego wkładu w rozwój nauk prawnych jako dyscypliny naukowej z tego względu, że zauważalne są w niej braki zdecydowania Autorki, bezkrytyczne uleganie autorytetom, a przede wszystkim, że poziom rozważań nad kluczowym zagadnieniem, jakim jest podmiotowe prawo do środowiska jest niezadowalający (s.11).

Przy ocenie tej recenzji Rada wzięła pod uwagę, że prof. dr hab. Wojciech Radecki jest od wielu lat uznanym i niekwestionowanym autorytetem z zakresu prawa ochrony środowiska, nie tylko w kraju, ale i zagranicą. Miała też na względzie, że zastrzeżenia

środowiska, nie tylko w kraju, ale i zagranicą. Miała też na względzie, że zastrzeżenia prof. dr. hab. Wojciecha Radeckiego co do skromnego prezentowania przez Autorkę własnego stanowiska podkreśliła także członek komisji dr hab. Sabina Grabowska, wskazując, że zbyt obszernie Habilitantka cytuje opinie innych naukowców, przy skromniejszym udziale własnych sądów (s.5 protokołu komisji).

Nie bez znaczenia dla Rady jest też negatywna ocena tej pracy w kontekście osiągnięcia naukowego stanowiącego znaczny wkład w rozwój nauk prawnych, członka komisji prof. dr hab. Pawła Chmielnickiego, który uznał, że Habilitantka nie osiągnęła zamierzonego celu, bowiem nie udało, się jej skonstruować modelu udziału organizacji społecznych w ochronie środowiska, a zawarte w monografii tezy nie są odnoszone do modelu teoretycznego, uwzględniającego rolę konfliktu, ale - po prostu - do efektów stosowania przez nią określonych norm prawnych, co nie jest tożsame z podaniem jego modelowych cech (s. 6 protokołu komisji).

W tym samym duchu wypowiedział się dr hab. Igor Zachariasz, uznając, że Habilitantka nie przedstawiła modelu prawnego udziału organizacji społecznych w ochronie środowiska, co najwyżej na bazie jej rozważań model taki może być zrekonstruowany. Swoje stanowisko umotywował brakiem syntetycznego wskazania istotnych cech tego modelu, pokazującego rolę organizacji społecznych w ochronie środowiska, i to zarówno w odniesieniu do modelu obowiązującego, jak i postulowanego przez Habilitantkę (s. 6).

Krytycznie co do tej kwestii odniósł się również przewodniczący komisji prof. dr hab. Bartosz Rakoczy, który wskazał, że postulowany przez Autorkę „model udziału organizacji społecznych w ochronie środowiska z trudnością daje się odczytać z monografii” (s. 7 protokołu komisji). Jego zdaniem powinna zidentyfikować w jednym miejscu cechy takiego modelu prawnego i wskazać, jakie instytucje prawne składają się na ten model.

Pozostali recenzenci i członkowie komisji wyrazili pozytywne opinie o tej monografii.

Dr hab. Piotr Krajewski zauważył, że Habilitantka podjęła się trudnego naukowo przedsięwzięcia, zmierzającego do stworzenia kompleksowego modelu, który miałby zastosowanie do szeroko pojętej współpracy władz publicznych z organizacjami społecznymi, przy uwzględnieniu aktywnego włączania się tych organizacji w kształtowanie i realizowanie polityk rozwojowych z uwzględnieniem stanu i zasobów środowiskowych. Jego zdaniem Habilitantka poruszyła z pewnością najważniejsze

problemy występujące na styku zagadnień środowiskowych, prawa i rozwoju, które odnoszą się do partycypacji społecznej w procesach decyzyjnych i działań organów samorządowych rzutujących na gospodarkę lokalną. Prześledziła historię zmian, uchwyciła tendencje, wpisując się w logikę zmian organizacyjnych i legislacyjnych skutkujących wynikami gospodarczymi, a nadto zwróciła też uwagę na stopniowo rosnącą świadomość potrzeby włączania zorganizowanych środowisk obywatelskich w procesy prawotwórcze dotyczące środowiska i zarządzania nim. Uznał, że analizę problemu przeprowadziła w sposób poprawny i wyprowadziła słuszne wnioski (s. 2 i 3 recenzji).

Rada Wydziału nie zaaprobowała ogólnej pozytywnej oceny wyrażonej w tej recenzji, zauważając, że fragmenty recenzji dotyczące monografii mają *par excellence* charakter sprawozdawczy i opisowy, a nie zostały przytoczone, poza ogólnymi sformułowaniami, żadne szczegółowe argumenty, które przemawiałyby za pozytywną oceną rozprawy.

W żadnym fragmencie nie ma odniesienia do kwestii ściśle związanej z tematem rozprawy, a mianowicie modelem prawnym udziału organizacji społecznych w ochronie środowiska. Nic dziwnego, że recenzja ma taki charakter, skoro na wstępie Recenzent stwierdził,

że „nie czując się specjalistą z zakresu rozlicznych funkcji jednostek samorządu terytorialnego, czy prawa administracyjnego, trudno mi precyzyjnie odnieść do fragmentów i pozycji autorstwa Habilitantki szczegółowo traktujących te właśnie kwestie w powiązaniu z przepisami regulującymi ochronę poszczególnych składników i całości środowiska.

W większości zatem moje uwagi – tam gdzie wymagana jest wiedza specjalistyczna z tego konkretnego obszaru – będą miały charakter ogólny, bez wnikania w merytoryczne (tj. dotyczące konkretnego wąsko-tematycznego zagadnienia) szczegóły, a więc bez uzurpowania sobie prawa wypowiedzi eksperckiej; w tej mierze polegam na wiedzy i doświadczeniu bardziej kompetentnych ode mnie recenzentów i członków komisji” (s. 2 recenzji). Po takiej prezentacji swoich kompetencji Rada nie mogła oprzeć na niej swojego go stanowiska, tym bardziej, że Autor recenzji wprost nie wypowiedział się,

że monografia ta jest osiągnięciem naukowym, stanowiącym znaczny wkład w rozwój nauk prawnych. Za takie jej potraktowanie nie można uznać konkluzji, że „Publikacja ta zatem pożądana i mogąca spotkać się z należyтым zainteresowaniem aktywistów

ekologicznych

i pracowników administracji publicznej, którzy – czy to chcąc unikać zbędnych problemów, czy to mając już pewną świadomość ekologiczną i zgodną wolę rozwijania współpracy

dla własnego i innych dobra - mogą w niej znaleźć wiele istotnych informacji (s. 6 recenzji). Można jedynie wnioskować, że jest takim osiągnięciem ze sformułowania, że dr Monika Zakrzewska spełnia ustawowe warunki do uzyskania stopnia doktora habilitowanego.

Recenzent prof. dr hab. Stanisław Stadniczeńko podkreślił, że Habilitantka w swej monografii habilitacyjnej wykazała się wiedzą i umiejętnościami posługiwania się metodami naukowymi w procesie rozwiązywania problemów badawczych, prezentuje dobry poziom naukowy, umiejętność budowania samodzielnych konstrukcji logicznych oraz wykazała się ogólną i specjalistyczną wiedzą teoretyczną w naukach prawnych. W recenzji monografii tej poświęcił wiele miejsca (s. 1 -19), ale najszerzej została zaprezentowana zawartość jej treści z elementami ocennymi, jednakże trudno w niej znaleźć wskazanie modelu zaproponowanego przez Habilitantkę i stosunku do niego, a jest to –ze względu

na tytuł rozprawy - kluczowym problemem.

Dr hab. Sabina Grabowska, pozytywnie oceniła wybór tematu rozprawy oraz jej stronę formalną, ale -co już wskazano - uznała, że zbyt obszernie Habilitantka cytuje opinie innych naukowców, przy skromniejszym udziale własnych sądów. Zwróciła uwagę, że podjęła udaną próbę stworzenia modelu prawnego, obejmującego całość aspektów składających

się na udział organizacji społecznych w szeroko rozumianej ochronie środowiska (s. 5 protokołu komisji).

Prof. dr hab. Bartosz Rakoczy uznał, że podjęty przez Habilitantkę temat monografii nie jest naukowo nowatorski, gdyż te zagadnienia podejmowano w innych pracach. Jego zdaniem konieczne byłoby także poddanie analizie, które z instytucji prawnych w zakresie objętym tematem monografii uległy zmianie i dlaczego oraz zakończenie wywodów podsumowaniem, odnoszącym się do istoty monografii; wykazanie, w których elementach modelowego ujęcia dominuje wątek konfrontacyjny, a w których wątek koncyliacyjny. Uznał, że nie dyskwalifikuje to rozprawy, gdyż Autorka wykonała ciężące na niej zadanie naukowe w istocie przedstawiając i charakteryzując go, choć w nieco rozproszony sposób. W konkluzji stwierdził, że stanowi samodzielne opracowanie

zagadnienia naukowego, które w takim ujęciu nie było do tej pory w piśmiennictwie podnoszone, a tym samym stanowi istotny wkład w rozwój nauki prawa ochrony środowiska (s. . 7 protokołu komisji).

Jeśli chodzi o aktywność naukową dr Moniki Zakrzewskiej, to generalnie recenzenci i członkowie komisji ocenili ją pozytywnie, chociaż niektórzy zwrócili uwagę na znikomą liczbę artykułów (3) publikowanych w recenzowanych czasopismach prawniczych ponadlokalnych (dr hab. Piotr Krajewski, s. 6 recenzji, prof. dr hab. Paweł Chmielnicki, s. 6 protokołu komisji). Jest ona ograniczona do najbardziej typowych, dostępnych form, jakimi są wystąpienia na konferencjach krajowych, publikacje krajowe w pracach zbiorowych.

Zwrócono uwagę na różnorodność tematyczną publikacji oraz fakt, że dotyczą one spraw ważnych, skomplikowanych i niełatwych do naukowej percepcji (dr hab. Piotr Krajewski).

Podkreślono, że porusza zagadnienia dotyczące udziału społeczeństwa w ochronie środowiska, gospodarki odpadami, sytuacji kryzysowych, ochrony parków narodowych oraz obszarów Natura 2000 i opracowania charakteryzują się należyтым poziomem naukowym. Jest wyrazem istotnej aktywności naukowej w pełni satysfakcjonującej pod względem ilościowym i jakościowym, wyrażającej się w podejmowaniu istotnych zagadnień, starannym opracowaniu i wnoszeniu nowych myśli w pełni naukowo uzasadnionych (prof. dr hab. Wojciech Radecki).

Zwrócono uwagę na istotne znacznie monografii pt. „Ochrona środowiska w procesie inwestycyjno-budowlanym”, Warszawa 2010, w której wskazano, że prawo pozytywne określa warunki, jakie powinien spełniać inwestor, aby szybko i skutecznie realizować inwestycje oraz na relacje między ochroną środowiska oraz działalnością inwestycyjno-budowlaną (prof. dr hab. Stanisław Stadniczenko).

Problematyka poruszana we wszystkich obszarach tematycznych została oceniona jako istotna z punktu widzenia prawa administracyjnego i ochrony środowiska, aczkolwiek nie posiada w swoim dorobku publikacji dydaktycznych (dr hab. Sabina Grabowska).

Intensywność pracy naukowej została też oceniona jako przeciętna, w szczególności mankamentem – jak już podkreślano - jest znikoma liczba artykułów publikowanych w renomowanych, recenzowanych czasopismach prawniczych o zasięgu ponadlokalnym, co sugeruje unikania przez Habilitantkę publikowania samodzielnie, wyłącznie

„pod własnym nazwiskiem”. Nie posiada dorobku w zakresie współpracy międzynarodowej (prof. dr hab. Paweł Chmielnicki).

Dorobek naukowy uznano za bogaty (dr hab. Igor Zachariasz).

Wskazano, że dorobek ten nie jest szczególnie imponujący jeśli chodzi o ilość publikacji, ponadto jest dosyć jednolity, jeżeli weźmie się pod uwagę formy wypowiedzi naukowej, brak jest w nim glos czy recenzji, a dominującą formą wypowiedzi naukowej są rozdziały w monografiach (prof. dr hab. Bartosz Rakoczy).

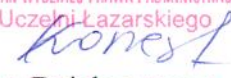
Wszyscy opiniujący byli zdania, że pozytywnie wypada działalność dydaktyczno – naukowa i działalność organizacyjna.

W odniesieniu do dorobku dydaktycznego i popularyzatorskiego oraz współpracy międzynarodowej, jak zauważył Profesor Paweł Chmielnicki, dominuje w nim działalność dydaktyczna, oczywista z punktu widzenia zatrudnienia Habilitantki w uczelni.

Rada Wydziału zaaprobowała ocenę pozytywną aktywności naukowej dr Moniki Zakrzewskiej oraz na pozostałych polach, lecz nie mogła ona wpłynąć na jej ostateczną decyzję, bowiem konieczne jest spełnienie wszystkich ustawowych warunków, od których zależy nadanie stopnia doktora habilitowanego.

Rada Wydziału uznała, że w świetle wszystkich recenzji i opinii członków komisji habilitacyjnej, a zwłaszcza recenzji prof. dr. hab. Wojciecha Radeckiego, przedłożona przez dr Monikę Zakrzewską monografia: „Model prawny udziału organizacji społecznych w ochronie środowiska”, Warszawa 2018, nie jest osiągnięciem naukowym stanowiącym znaczny wkład w rozwój dyscypliny nauki prawne, a tym samym nie został spełniony jeden z podstawowych warunków przewidziany w art. 16 ust 1 ustawy z dnia 14 marca 2003

r.
o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2017 r., poz.1789 ze zm.) w zw. z art. 179 ust. 3 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r., poz. 1669 ze zm.), co nie pozwoliło nadać jej stopnia doktora habilitowanego nauki w dziedzinie nauki społecznej w dyscyplinie nauki prawne.

DZIEKAN WYDZIAŁU PRAWA I ADMINISTRACJI
Uczelnia Łazarskiego

dr Anna Konert

Wydziału Prawa i Administracji
Prof. UŁaz. dr hab. Anna Konert

Pouczenie:

Osoba ubiegająca się o nadanie stopnia doktora habilitowanego może wnieść od tej uchwały, odwołanie do Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów za pośrednictwem Rady Wydziału Prawa i Administracji Uczelni Łazarskiego w terminie miesiąca od dnia doręczenia uchwały wraz z uzasadnieniem (art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2017 r., poz.1789 ze zm.) w zw. z art. 179 ust. 3 pkt 1 i 2 ustawy z dnia z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. z 2018 r., poz. 1669 ze zm.).